

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา นั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้กำหนดให้การดำเนินการทางวินัยต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดใน กฎ ก.ค.ศ. ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา จึงได้ประกาศใช้ กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. 2550 ขึ้น เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการสอบสวนและ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม ตลอดจนคุ้มครองสิทธิต่าง ๆ ของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย หรือเป็นผู้ได้รับความเสียหาย ตลอดจนพยานบุคคลที่ให้ถ้อยคำในการสอบสวน อันจะทำให้กระบวนการสอบสวนได้ความจริงและยุติธรรม แต่เนื่องจากได้มีการใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และ กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. 2550 มาระยะหนึ่ง ประกอบกับมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติที่ใช้ในการบริหารงานบุคคลเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 จึงทำให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับพยานอันเกิดจากการใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติมประกอบกับ กฎ ก.ค.ศ. หลายประการ ไม่ว่าจะเป็นกรณีอำนาจในการกันเป็นพยานในการดำเนินการทางวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ในการกันข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ไว้เป็นพยาน สิทธิของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ได้รับจากการกันไว้เป็นพยานและการพิจารณาโทษแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ได้รับจากการกันไว้เป็นพยาน เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติมรวมทั้ง กฎ ก.ค.ศ. ที่บังคับใช้ ไม่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการในการรับฟังพยานในการกันเป็นพยาน ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่และการพิจารณาโทษไว้ จึงส่งผลให้การดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ไม่เหมาะสม ไม่มีประสิทธิภาพและไม่ได้รับความเป็นธรรม

ดังนั้นพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรการที่รัฐกำหนดให้ข้าราชการถือปฏิบัติร่วมกันนั้น จึงมีความจำเป็น

จะต้องมีการแก้ไข ปรับปรุง หรือบัญญัติกฎหมายบางเรื่อง ตลอดทั้งการกำหนดมาตรการต่าง ๆ ทางบริหาร เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว มีความเหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น หากการคุ้มครองพยานขาดมาตรการที่สำคัญในการกันผู้ร่วมกระทำความผิดไว้เป็นพยาน ทำให้ประสบปัญหาในการได้รับความร่วมมือจากผู้กระทำความผิดที่กลับใจให้ความร่วมมือแก่รัฐ ในการให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา รวมทั้งประสบปัญหาขาดพยานหลักฐานที่สำคัญอันทำให้ยากต่อการดำเนินการทางวินัยดังกล่าว และนำไปสู่ปัญหาที่ยากต่อการควบคุมข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ปฏิบัติราชการ เป็นไปโดยถูกต้องทั้งทางด้านคุณธรรมและจริยธรรม เนื่องจากมาตรฐานการกันผู้ร่วมกระทำความผิดไว้เป็นพยานในการดำเนินการทางวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาไม่เป็นที่ปฏิบัติราชการของสากล ในแง่ของการปฏิบัติในการให้ความคุ้มครอง การส่งเสริมให้พยานให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์แก่รัฐ มิเช่นนั้นแล้วการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาก็มีอาจดำเนินการให้ได้ผลสัมฤทธิ์ตามความมุ่งหมายที่แท้จริงได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

ก่อนการใช้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 นั้น การบริหารงานบุคคลของข้าราชการครูเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 โดยพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้มีการบัญญัติเรื่องการดำเนินการทางวินัยไว้เป็นการเฉพาะ จึงกำหนดให้นำหลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินการทางวินัยสำหรับข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับ ต่อมาประเทศไทยได้มีการปฏิรูประบบการศึกษาและมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 จึงได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ในการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาได้นำบทบัญญัติในหมวด 6 วินัยและการรักษาวินัย และหมวด 7 การดำเนินการทางวินัย ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ประกอบกฎ กฏ ก.ค.ศ. ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะที่กำหนดให้มีองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษามาใช้บังคับ และหากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และกฎ ก.ค.ศ. ไม่ได้กำหนดกระบวนการหรือขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยไว้เป็นการเฉพาะหรือกำหนดไว้แต่มีมาตรฐานในการประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชนน้อยกว่าพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 และใช้กับหน่วยงานของรัฐที่ดำเนินการเรื่องในทางปกครอง โดยเฉพาะกระบวนการที่จะนำไปสู่การมีคำสั่งทางปกครอง จะต้องนำพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ

ราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาใช้บังคับในฐานะที่เป็นกฎหมายกลาง ประกอบกับการดำเนินทางวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษามีได้กำหนดให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกฎ ก.พ. มาใช้บังคับ เนื่องจากได้แยกข้าราชการครูออกจากข้าราชการพลเรือนเพราะลักษณะงาน และตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการครูแตกต่างไปจากข้าราชการพลเรือนประเภทอื่น และมีระเบียบบริหารงานบุคคลที่เหมาะสมกับลักษณะวิชาชีพของราชการครูขึ้นใช้ปฏิบัติสำหรับข้าราชการครูโดยเฉพาะ

การดำเนินการทางวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ในกรณีการกั้นบุคคลซึ่งมีส่วนร่วมในการกระทำผิดวินัยนั้น มิได้นำ กฎ ก.พ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการทำให้บำเหน็จความชอบ การกั้นเป็นพยาน การลดโทษและการให้ความคุ้มครองพยาน พ.ศ. 2553 มาใช้บังคับ แต่ได้นำมาตรการทางกฎหมาย ที่สำนักเลขาธิการรัฐมนตรี ได้แจ้งหนังสือเวียนเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการ ในเรื่อง มาตรการให้ความคุ้มครองข้าราชการผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการ ตามมติคณะรัฐมนตรี ที่กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจเพื่อกันบุคคลผู้มีส่วนร่วมในการกระทำผิดไว้เป็นพยานหรือลดหย่อนผ่อนโทษได้ตามเหตุและผลของเรื่อง

เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2547 และกฎ ก.ค.ศ. นั้น ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบันไม่สามารถบังคับใช้ได้ รวมทั้งมีอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์มาตรา 77 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 บัญญัติขึ้นมา ก็เพื่อให้เกิดการปฏิรูปกฎหมายที่มีผลใช้บังคับในปัจจุบันและพัฒนา กฎหมายให้สอดคล้องกับหลักสากล และมีความประสงค์ไม่ให้ออกกฎหมายมากเกินไป ให้ออกกฎหมายหรือปรับปรุงกฎหมายดังกล่าว โดยการออกกฎหมายควรคำนึงถึงภาระของประชาชน และดำเนินการให้ประชาชนเข้าถึงตัวบทกฎหมายได้โดยสะดวกและเข้าใจได้ง่ายเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง โดยมีกระบวนการและขั้นตอนการดำเนินการตามเจตนารมณ์ คือ หลักการก่อนตรากฎหมาย หลักการยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมาย และหลักการเมื่อกฎหมายที่ผลบังคับใช้แล้วเพื่อเป็นแนวทางการดำเนินการต่อไป เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง เป็นธรรม และเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการทางวินัยมากที่สุด ในการรวบรวมพยานหลักฐานในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้เขียนจึงขอเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินการทางวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 โดยควรมีการแก้ไขและเพิ่มเติมบทบัญญัติบางประการ ในการดำเนินการทางวินัยตาม

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และกฎ ระเบียบ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

5.2.1 โดยการกันบุคคลผู้นั้นไว้เป็นพยานหรือพิจารณาโทษทางวินัยตามควรแก่กรณีได้ รวมทั้งผู้บังคับบัญชาสามารถให้บำเหน็จแก่ผู้ให้ข้อมูลหรือให้ถ้อยคำในฐานะพยานอันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการทางวินัย โดยทำการบัญญัติเพิ่มเติมในหมวด 7 ของพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ดังนี้

“มาตรา 98/1 ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดให้ข้อมูลต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้ถ้อยคำในฐานะพยานต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนตามส่วนนี้ อันเป็นประโยชน์และเป็นผลดียิ่งต่อทางราชการผู้บังคับบัญชาอาจพิจารณาให้บำเหน็จความชอบเป็นกรณีพิเศษได้

ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดอยู่ในฐานะที่อาจจะถูกกล่าวหาว่า ร่วมกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการกับข้าราชการอื่น ให้ข้อมูลต่อ ผู้บังคับบัญชาหรือให้ถ้อยคำต่อบุคคลหรือคณะบุคคลตามความในวรรคหนึ่งเกี่ยวกับการกระทำความ ผิดวินัยที่ได้กระทำมา จนเป็นเหตุให้มีการสอบสวนพิจารณาทางวินัยแก่ผู้เป็นต้นเหตุแห่งการกระทำ ผิดผู้บังคับบัญชาอาจใช้ดุลพินิจกันผู้นั้นไว้เป็นพยานหรือพิจารณาลดโทษทางวินัยตามควรแก่กรณีได้

ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดให้ข้อมูลหรือให้ถ้อยคำในฐานะพยาน ตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองอันเป็นเท็จ ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัย

หลักเกณฑ์และวิธีการการให้บำเหน็จความชอบ การกันเป็นพยาน การลดโทษและ การให้ความคุ้มครองพยาน ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ.”

เพื่อเป็นการสอดคล้องกับข้าราชการประเภทอื่น โดยให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ในการดำเนินการตามมาตรการการกันผู้ร่วมกระทำความผิดไว้เป็นพยานในการดำเนินการทางวินัย และเป็นการบัญญัติให้อำนาจเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในการดำเนินการให้เป็นตามหลัก ความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครอง

5.2.2 ควรมีการบัญญัติกฎ ก.ค.ศ. ขึ้นมาเพื่อรองรับบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จะมีการ บัญญัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับพยานข้างต้น โดยกำหนดเป็นหลักเกณฑ์และวิธีการได้ดังนี้

1) กำหนดคำนิยามของคำว่า “วินัย” ให้หมายความถึง วินัยอย่างร้ายแรงตามหมวด 6 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และคำว่า “พยาน” หมายความว่า บุคคลผู้ซึ่งยังมีได้ถูกแจ้งข้อกล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหารายใดที่ได้ให้ถ้อยคำหรือ แจ้งเบาะแสหรือข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญในการที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานในการวินิจฉัยชี้มูล การกระทำความผิดวินัย ซึ่งผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้งได้กันไว้เป็นพยาน โดยไม่ดำเนินคดีตามกฎหมายว่า ด้วยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา รวมทั้ง คำว่า “ผู้บังคับบัญชา” ให้หมายความว่า

ผู้ที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 เพื่อสอดคล้องกับผู้ที่มีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง คือ ผู้ที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง ตามมาตรา 53

2) กำหนดลักษณะของบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่อาจถูกกันไว้เป็นพยาน โดยจะต้องเป็นผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์ หรือมีส่วนเกี่ยวข้อง หรือมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดวินัย และบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นไม่ใช่ตัวการสำคัญ ทั้งนี้ต้องให้การหรือให้ถ้อยคำหรือแจ้งเบาะแสหรือข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญในการที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานในการวินิจฉัยชี้มูลการกระทำความผิดวินัย ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษารายอื่นที่เป็นตัวการสำคัญนั้น และจะต้องไม่กลับคำให้การหรือการให้ถ้อยคำที่ได้เคยให้ไว้

3) กำหนดให้มีการแจ้งสิทธิการกันไว้เป็นพยานแก่ผู้ถูกกล่าวหา พร้อมการแจ้งเงื่อนไขของสิทธิในการกันเป็นพยาน เช่น การไม่มาให้ถ้อยคำ การมาแล้วไม่ให้ถ้อยคำ ให้ถ้อยคำที่ไม่เป็นประโยชน์ ให้ถ้อยคำที่เป็นเท็จ หรือการกลับคำให้การ

4) กำหนดกระบวนการดำเนินการการกันข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ที่ร่วมกระทำความผิดวินัยไว้เป็นพยาน ดังนี้

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัย ที่ดำเนินการแสวงหาข้อมูลและรวบรวมพยานหลักฐานพิจารณาเห็นว่าเรื่องกล่าวหาที่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่นั้นเข้าลักษณะเป็นความผิดวินัย และสามารถกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหารายใดไว้เป็นพยานได้ ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัย เสนอเรื่องต่อผู้ที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง เพื่อพิจารณากันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่กระทำความผิดหรือมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดน้อยที่สุดนั้นไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดีก็ได้

เมื่อผู้ที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง เห็นชอบให้กันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยแจ้งให้ผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยานดังกล่าวทราบ และให้แจ้งด้วยว่าบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นจะต้องให้ถ้อยคำตามที่ได้ให้การไว้ นั้น หากพยานไม่ไปให้ถ้อยคำหรือไปให้ถ้อยคำแต่ไม่ให้การหรือให้ถ้อยคำไว้ หรือไปให้ถ้อยคำเป็นพยานแต่ไม่เป็นประโยชน์ในการพิจารณา หรือเป็นปฏิปักษ์ หรือกลับคำให้ถ้อยคำหรือให้การไว้ ย่อมไม่ได้รับการกันไว้เป็นพยาน และให้การกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานสิ้นสุดลง ทั้งนี้ ให้รายงานการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานต่อ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา หรือ ก.ค.ศ. แล้วแต่กรณี เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมต่อไป

กรณีผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยานเป็นผู้ที่ยังไม่ได้ถูกแจ้งข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวน สอบปากคำบุคคลดังกล่าวไว้ในฐานะพยานแล้วทำการแสวงหาข้อมูลและรวบรวมพยานหลักฐานต่อไป

ในส่วนกรณีผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยานเป็นผู้ที่ถูกแจ้งข้อกล่าวหา และคณะกรรมการสอบสวนวินัย สอบปากคำบุคคลดังกล่าวไว้ในฐานะผู้ถูกกล่าวหาแล้ว เมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง เห็นชอบให้กันบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพยาน ให้สอบปากคำบุคคลนั้นไว้ในฐานะพยาน โดยให้พยานยืนยันบันทึกถ้อยคำของตนเองที่ให้ไว้ในฐานะผู้ถูกกล่าวหาเป็นถ้อยคำของตน ในฐานะพยาน และอาจจะสอบปากคำในรายละเอียดเพิ่มเติมในฐานะพยานได้

โดยการสอบปากคำบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่ได้กันไว้เป็นพยาน ให้ปฏิบัติดังนี้

(ก) พึงอาศัยถ้อยคำหรือข้อมูลจากผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยานประกอบการแสวงหารวบรวมและดำเนินการอื่นใด เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในการที่จะทราบรายละเอียดและพิสูจน์เกี่ยวกับการกระทำความผิดของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เป็นตัวการใหญ่หรือรายสำคัญ

(ข) พึงอาศัยถ้อยคำจากผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยาน เพื่อแสวงหาให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานอื่น ๆ ที่เป็นหลักแก่คดีได้ รวมทั้งสามารถแสวงหาพยานหลักฐานอื่นมาประกอบได้ โดยพยานหลักฐานประกอบนั้นต้องเป็นพยานหลักฐานที่เป็นอิสระแยกต่างหากจากถ้อยคำหรือข้อมูลจากผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยานดังกล่าวและสามารถสนับสนุนพยานหลักฐานได้ในทางใดทางหนึ่ง โดยพยานหลักฐานประกอบที่ได้มานั้นต้องมีลักษณะที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยง สอดคล้องโดยชอบและสมเหตุผลกับถ้อยคำของผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยาน

(ค) บันทึกให้ปรากฏว่าผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยานเคยมีสาเหตุ โจรฆเฑาะกับผู้ถูกกล่าวหาอื่น ๆ มาก่อนหรือไม่

ในการพิจารณากันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาเป็นพยานและการสอบปากคำผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยานตามกฎหมาย ก.ค.ศ.นี้ ห้ามกระทำการใด ๆ อันเป็นการล่อลวงหรือขู่เข็ญ หรือให้สัญญาแก่ผู้ที่ได้กันไว้เป็นพยาน เพื่อจูงใจให้บุคคลดังกล่าวให้ถ้อยคำหรือข้อมูลในเรื่องที่กล่าวหา

ทั้งนี้ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ให้ข้อมูลหรือให้ถ้อยคำที่สำคัญจนเป็นเหตุให้ลงโทษทางวินัยแก่ผู้เป็นต้นเหตุแห่งการกระทำผิดได้ และผู้นั้นต้องถูกลงโทษทางวินัยเพราะเหตุที่ได้ร่วมกระทำผิดวินัยนั้นด้วย ถ้าผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นมิได้เป็นต้นเหตุแห่งการกระทำความผิดวินัยนั้น หรือได้ร่วมกระทำผิดวินัยไปเพราะตกอยู่ในอำนาจบังคับหรือกระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งอาจพิจารณาลดโทษให้ผู้นั้นต่ำกว่าโทษที่ควรได้รับจริงได้

5.2.3 ควรมีการแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการพิจารณาโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง
ตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 โดยเพิ่มเติมข้อความในตอนท้ายเป็น “เว้นแต่เข้าหลักเกณฑ์และวิธีการ การกันเป็นพยาน

ตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. ให้ลดโทษผู้นั้นต่ำกว่าโทษที่ควรได้รับจริงได้ เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการกันเป็นพยาน และสร้างความเชื่อมั่นในการที่ผู้ร่วมกระทำความผิดที่จะให้ข้อมูลต่อรัฐ

5.2.4 ควรบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาสามารถกำหนดดุลพินิจการลงโทษสำหรับผู้รับสารภาพในการสอบสวน

โดยให้เป็นเหตุผลแห่งการลดหย่อนโทษ และควรให้ผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจกันพยานบุคคลที่ให้ข้อมูลต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้ถ้อยคำต่อคณะบุคคลที่มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือตรวจสอบตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัยที่ได้กระทำมา จนเป็นเหตุให้สามารถลงโทษทางวินัยแก่ผู้เป็นต้นเหตุแห่งการกระทำได้

